

MISSRÄKNING.

¶ yngre dar jag tänkte att bli prest.
 Hvem vet, kanske det hade varit bäst.
 Jag hade då fått gå i svart kaftan
 Och rökt min pipa makligt hela da'n.
 Jag vet ej, men det föll mig in ibland,
 Jag skulle biskop bli i Hernösand.

Jag hade redan gjort mig upp en plan
 Att läsa glupskt — men snart jag gaf det fan.
 Jag fick en sväger, som var sjökaptan,
 Och läsa blef det mycket mindre se'n.
 Jag trufdes helst på blåa vågens djup —
 Han hade en för präktig segelslup.

Och glad jag flög om sommarn fri och lös,
 Om vintern satt jag inestängd och frös.
 I boken hängde näsan gredelin:
 Den tiden fanns gudsgåfvor af latin.
 Och till på köpet snäste mig hvar dag
 En informator, lika lat som jag.

Men ack, en vår, jag mins: termin var slut.
 Gymnasium jag hade träkat ut.
 Hvar lektor snart uppå sin lager sof,
 Uppå dess panna låg ett *gudskelof!*
 Och Cicero, Ovid och annat rart
 På högsta hyllan sattes opp med fart.

Till Lissabon min sväger färdig var:
 »Vill du gå med, så gör dig genast klar!» —
 Det var en karl, som stod vid sina ord.
 Jag gret och snöt mig och gick strax ombord,
 Och vägen fnös i sommarsolens brand...
 Och nu farväl, mitt gamla fosterland!